

[gewoon]
GEVOELIG

Luc Descamps

[gewoon]
GEVOELIG

Van Halewyck

1

Noem me Flo, alsjeblieft. In wat niets anders geweest kan zijn dan een moment van totale zinsverbijstering kwamen mijn ouders op het onzalige idee me Florentina te dopen. Kun je je voorstellen hoe ik me daarbij voelde zodra ik oud genoeg was om te beseffen dat ik een naam droeg die ongetwijfeld geweldig past bij een grootmoeder met achttien kleinkinderen, maar die mij het gevoel gaf dat ik me op een alleen door mezelf bewoond eiland bevond in een oceaan vol Lottes, Axelles, Sara's, Fienen, Emma's, Eva's en welke andere normale meisjesnamen je ook maar kunt bedenken? Maar nee, mij moesten ze zo nodig Florentina noemen, naar de grootmoeder van mijn moeder. Ik haat die naam niet alleen, ik word er gek van. Zodra ik oud genoeg was om enig gewicht in de schaal te werpen heb ik geëist dat ik alleen nog Flo genoemd werd. Op school kennen ze mijn officiële voornaam zelfs niet en dat wil ik graag zo houden ook. En nee, mijn naam is niet het enige waar ik gek van word. Zo zijn er helaas nog een paar dingen.

Ik word gek van

- hard lawaai;
- hoge fluittonen;
- schelle stemmen;
- stemmen met een metaalachtige klank;
- mensen die spreken met een stemgeluid dat recht vanuit hun keel lijkt te komen;
- etiketjes in kleding die in mijn huid krassen;
- het gevoel van naden in sokken: gruwelijk gewoon;
- aanraking met watten: daar griezelt ik zo hard van dat ik twee minuten lang kippenvel heb;
- mensen die tegen me roepen;
- overvolle ruimtes;
- te kleine ruimtes;
- mensenmassa's;
- mensen die verdriet hebben: ik voel hun verdriet even hard als zichzelf, ook al praten ze er niet over;
- mensen die boos zijn: daar krimpt mijn maag van ineen;
- mensen die me niet willen begrijpen;
- tijdsdruk;
- rommel in mijn kamer;
- sterke geuren: laat me aan iets ruiken dat rot is en ik geef over;
- onverwachte gebeurtenissen;
- vlees op mijn bord;
- donkere gedachten...

Eigenlijk word ik gek van mezelf, en dat is heel lastig. Noem me dus alsjeblieft gewoon Flo, ik heb het zo al moeilijk genoeg.

Het zal je vast niet verbazen dat ik niet zo goed in de groep lig. Yep, de groep, daar bedoel ik dus mijn klas mee. Voor hen ben ik 'gekke Flo', altijd net iets anders dan de rest, anders genoeg om met mij te lachen. Op mijn beste dagen lach ik met hen mee, maar vanbinnen ga ik elke keer een beetje dood. Ik zou zo graag gewoon zijn, me alleen maar zorgen maken omdat een jeugdpuistje mijn neus ontsiert en mee giechelen omdat een knappe jongen op minder dan vijf meter afstand voorbijloopt. Soms vraag ik me af of mijn ouders een vloek over mij hebben uitgesproken. Door me die naam te geven hebben ze me in een verdomhoekje gedrukt en hebben ze alle ongemakken van de wereld op me afgestuurd. Bedankt, pa en ma!

Misschien denk je dat ik ongelukkig ben, maar dat is niet zo. Als ik rekening hou met al die dingen die op mijn systeem werken en zo veel mogelijk van die prikkels vermijd, lukt het me aardig om tevreden te zijn met mijn leven. Alleen, ik heb zo van die momenten dat het me allemaal te veel wordt en dan zonder ik me het liefst van al af. Ik heb dan even genoeg van alle drukte om me heen en wil dan alleen maar met rust gelaten worden. Mijn ouders kennen dat al en hebben er meestal begrip voor, iets wat ik van mijn twee jaar oudere broer, Bas – voor hem konden ze blijkbaar wel een normale naam verzinnen – niet kan zeggen. Als hij de kans ziet, gooit hij nog wat olie op het vuur door te zeggen dat ik gestoord ben. Het eindigt er altijd mee dat ik roep dat ik hem haat, waarna ik de deur van mijn kamer dichtsmijt. Dom van mij, want ik kan niet tegen lawaai.

Denk niet dat ik geen vrienden heb, hoor. Je hoeft me echt niet zielig te vinden, want daar kan ik ook niet

tegen. Ik heb Jessica, zij zit ook in het tweede jaar, maar in een andere klas. Tijdens de pauzes zoeken we elkaar op en hebben we het over leuke dingen, tenzij het pesten ons even zo hoog zit dat we stoom moeten aflaten. Het leuke tussen Jessica en mezelf is dat wij elkaar helemaal vertrouwen. Ik denk niet dat er ooit iets kan zijn dat ik aan haar niet zou vertellen en omgedraaid is dat ook zo. We kennen elkaar nu bijna twee jaar. Onze positieve band is zo sterk dat we elkaar ervan hebben overtuigd dat we de moeite waard zijn. Dat helpt om beter om te kunnen met de plagerijen en pesterijen van al diegenen die ons raar vinden. Het zal je niet verbazen dat ook Jessica hooggevoelig is. We hebben onszelf zelfs een naam gegeven: de *High Sensi Twins*. Niet dat we daarmee naar buiten komen, hoor. Dan verklaren ze ons helemaal voor gek. Hoe dan ook, op school zijn wij een baken voor elkaar, een rustpunt in al het gewoel waar we om beurten – of soms tegelijk – gek van worden.

2

Binnen twee maanden word ik vijftien, volgens de meisjes in mijn klas de hoogste tijd om verliefd te worden. Wie dan nog geen vriendje heeft gehad, wordt bestempeld als een totale loser en loopt volgens hen schrikbarend veel kans om een oude vrijster te worden. Die theorie vind ik klinkklare onzin, maar mijn lichaam – of is het mijn geest? – denkt daar blijkbaar anders over. Sinds een week of drie – negentien dagen als je het precies wilt weten – ben ik op een totaal andere manier naar Lenn gaan kijken. Lenn en ik zijn al tien jaar overburen. Hij is precies twee jaar ouder dan ik: op 23 juli wordt hij zeventien. Ik kan de dagen niet tellen dat we samen op straat en in elkaars tuin hebben gespeeld, maar sinds een dikke twee jaar hebben we nog nauwelijks contact. We zeggen ‘hallo’ tegen elkaar als we elkaar zien, maar blijven nooit staan om een praatje te slaan. Om met mij te spelen voelde Lenn zich plotseling te oud. Dat gebeurde van de ene op de andere dag, tenminste zo voelt dat toch voor mij. In het begin dacht ik dat het aan mij lag, dat ik iets verkeerd gedaan had, maar later ben ik gaan beseffen dat dat niet zo was. Hij was gewoon ouder geworden en had het moment bereikt

waarop je je ineens geen kind meer voelt. Mij is dat ook overkomen, alleen een pak later. Nu heeft hij zijn eigen vrienden en ik de mijne. Het is te zeggen, ik heb Jessica. Het komt erop neer dat we elkaar niets meer te vertellen of te bieden hebben. Maar onlangs – negentien dagen geleden dus – is er iets gebeurd. Correctie, er is eigenlijk niet echt iets gebeurd, maar toch ook weer wel. Laat me het uitleggen. Ik kwam met mijn fiets aan de hand uit onze garage en op dat moment kwam ook Lenn buiten. We begroetten elkaar zoals gewoonlijk met een vluchtig ‘hallo’ en ik sprong op mijn fiets. Ik duwde op mijn pedaal, hoorde mijn ketting kraken en leek even in het ijle te trappen. Het volgende ogenblik verloor ik mijn evenwicht en landde ik met de grootst mogelijke elegantie – niet dus – op mijn gezicht. Pijn voelde ik niet meteen, het enige waar ik aan kon denken was het verschrikkelijke modderfiguur dat ik in de ogen van mijn buurjongen sloeg. Terwijl ik mijn uiterste best deed om mijn tranen te bedwingen, probeerde ik hulpeloos overeind te krabbelen. Geen eenvoudige opdracht, aangezien mijn broekspijp klem zat tussen mijn ketting. Ik had me niet dwazer kunnen voelen. ‘Heb je je pijn gedaan, Flo?’

Lenn knielde naast me en pakte mijn been vast.

‘Even niet bewegen, Flo. Dan bevrijd ik je van die ketting.’

Te verbouwereerd om te reageren, bleef ik roerloos zitten terwijl hij zijn handen vuilmaakte aan mijn fietsketting. Zijn hand om mijn enkel voelde warm aan en heel even hapte ik naar adem.

‘Zo, je bent los’, zei hij en hij hielp me overeind. ‘Pijn gedaan?’ vroeg hij opnieuw en ik schudde mijn hoofd. Paniekerig besepte ik dat het hoog tijd werd dat ik iets zei, want op deze manier stond ik nog meer voor paal. Daar wat staan staren met mijn waterige ogen maakte me er echt niet cooler op, besepte ik.

‘Nee, het gaat wel’, bracht ik uit.

‘Zeker?’ vroeg hij met een veelbetekenende blik naar mijn broek, die ter hoogte van mijn knie flink gescheurd was. De spijkerstof kleurde al donker van het bloed. ‘Laat me eens kijken. Hm, dat moet je verzorgen, Flo. Is er iemand thuis?’

‘Nee’, antwoordde ik onnozel, alsof dat belangrijk was.

‘Kom even mee, dan kijk ik ernaar.’

‘Maar ik...’

‘Geen gemaar, Flo. Kom even mee.’

Hij zei het met zoveel autoriteit in zijn stem dat ik zo mak als een lammetje toestond dat hij me bij de arm nam en in zijn andere hand mijn fiets meepakte. Ik herinner me dat zijn hand ook op dat moment zo warm was. Hij nam me mee naar de keuken en liet me op een stoel zitten.

‘Zal ik je helpen om je broek uit te trekken?’

‘Pardon?’ vroeg ik ongelovig.

‘Je broek. Als ik naar je knie wil kijken, zul je je broek moeten uittrekken, Flo.’

Ik keek hem ontredderd aan.

‘Stel je niet aan, Flo. Ik ga je niet verkrachten of zo, hoor.’ Daarop pakte hij een handdoek en wierp die in

mijn schoot. 'Ik haal intussen even de verbanddoos uit de badkamer.'

Daar zat ik dan, in de keuken van mijn buurjongen met wie ik al een dikke twee jaar nauwelijks contact had, met een bloedende knie en met een geruite keukendoek mijn witte slipje bedekkend. Ik had me niet belachelijker kunnen voelen. De ruwe handdoek voelde heel vervelend aan op mijn huid, maar ik dacht er niet aan daar in mijn blote billen te zitten. Ik beet op mijn lip en probeerde het opkomende kippenvel met mijn wilskracht terug te dringen. Maar Lenn was lief. Hij verzorgde de schaafwond met zoveel vakkundigheid alsof hij nooit iets anders had gedaan en na een tijdje voelde ik alleen maar de warmte die van zijn handen straalde.

Ik weet zeker dat het toen gebeurd is. Die avond kon ik de slaap niet vatten omdat ik alsmaar aan Lenns handen dacht. Hoe ze mijn enkel hadden aangeraakt, mijn arm, mijn knie. Ik vroeg me af of ik hem een zoen had moeten geven om hem te bedanken, maar bedacht tegelijkertijd dat dat misschien heel stom zou zijn overgekomen en was dan blij dat ik dat toch niet had gedaan. Feit is dat ik mezelf er nu op betrap dat ik voortdurend Lenns huis in de gaten hou om te zien of hij niet buitenkomt. Niet dat ik naar hem toe zou lopen, ben je gek? Ik zie het al voor me: 'Hoi Lenn, ik wou je maar even zeggen dat ik je warme handen niet kan vergeten.' Niks van, dit is mijn geheim. Alsof Lenn geïnteresseerd zou kunnen zijn in mij.

De enige die hier iets van weet is Jessica. Ik was nog maar net zijn deur uit of ik stuurde haar al een berichtje.

Ben gevalle

F*ck! Erg?

Knie kapot. Verzorgd door buurjongen.

Pijn?

Neej, zacht.

Huh?

Zijn handen.

Sorry, moet gaan. Mams roept.
Later vertellen e! Doei xx

Ik besef ineens dat we het er daarna niet meer over gehad hebben. Moet ik toch eens doen.

3

14u20, les biologie. Zeg dat het niet waar is! Een aantal van mijn klasgenoten kijkt bedenkelijk en Saskia roept ‘Goo-oor!’ door de klas; blijkbaar ben ik niet de enige die dit verwerpelijk vindt. De jongens zien hier dan weer een kans om hun stoere imago op te krikken en maken goedkeurende geluiden. Sebastiaan en Jochem geven elkaar zelfs een high five, ook al is daar geen enkele reden toe. Een high five geef je volgens mij alleen als je vindt dat je iets mooi voor mekaar hebt gekregen. Toch hebben zij hier zelf geen enkele verdienste aan, de sufferds. Bron van al deze consternatie: onze biologieleerkracht, meneer Vertommen.

‘Ja, Saskia, we gaan inderdaad een dissectie op een duif bekijken.’

‘Dus dat beest wordt gewoon opengesneden?’ vraagt Jochem bijna likkebaardend.

‘De duif wordt niet “gewoon” opengesneden. In beschaafde taal noemen we dat ontleden, Jochem.’

Ik word ziek van zijn zelfingenomen glimlach alleen al!

‘Meneer, dat is gewoon wreed!’ vaart Saskia uit.

‘Wat jij wreedheid noemt, Saskia, staat bij terdege opgeleide mensen bekend als wetenschap’, antwoordt Vertommen.

‘Wetenschap, *ammehoela!*’ laat Ellen zich ontvallen, waarmee ze meteen de helft van de klas aan het lachen krijgt. Ellen is de dochter van ingeweken Nederlanders en vrolijkt de dag geregeld op met haar typisch Hollandse woorden en uitdrukkingen. ‘Je reinste dierenmishandeling’, gaat ze verder. ‘Wetenschap heeft immers pas zin als de wereld er een stap mee vooruitkomt, toch? Ik zie niet in hoe het openrijten van een weerloze duif de wereld gaat verder helpen.’

‘Door deze duif te ontleden, geef ik jullie een inzicht in de werking van onze organen’, verdedigt meneer Vertommen zijn stelling.

‘O ja, want wij zijn heel vergelijkbaar met duiven’, zegt Ellen, waarop ze spontaan met haar armen begint te flapperen en ‘Kijk, ik kan vliegen’ roept.

De klas besterft het van het lachen door haar gekke imitatie van een duif. Ik ben de enige die niet lacht, met uitzondering van onze leerkracht dan. Die loopt stilaan rood aan.

‘Zo kan het wel weer, Ellen. Dat dier is pijnloos ingeslapen, dus van dierenmishandeling is hier geen sprake. Trouwens, dit filmpje is opgenomen door de faculteit dierengeneeskunde aan de universiteit. Het is dus wel degelijk meer dan zinvol geweest om het te maken. En als het je niet aanstaat, dan geef ik je met plezier de toestemming om het nu meteen aan de directie te gaan uitleggen.’

‘Misschien moest ik dat maar eens doen’, reageert Ellen strijdlustig, maar toch blijft ze zitten. Het zou niet de eer-

ste keer zijn dat ze bij de directeur op het matje geroepen wordt. Met haar grote mond is dat ook geen wonder.

Nu Ellen de strijd opgeeft, kijkt Vertommen triomfantelijk rond, alsof hij iemand anders uitdaagt het tegen hem op te nemen. Hij zal toch zijn wil doordrijven, wat wij ook zeggen. Zelf reageer ik niet, maar ik walg nu al van het filmpje, nog voor ik iets gezien heb. Komaan zeg, dat is een dier... een levend wezen! Hij kan ons toch gewoon afbeeldingen of foto's tonen van de menselijke organen? Dat hij zoiets reserveert voor studenten die-rengeneeskunde of zo. Het verschil tussen mezelf en de anderen die afkeurend reageren is dat de meesten onder hen het voor de sport doen. Zich afzetten tegen een leerkracht – en zeker tegen Vertommen – vinden zij gewoon leuk, maar voor mij is dit fysiek. Ik word hier echt kotsmisselijk van en ik twijfel of ik mijn boterhammen van deze middag ga kunnen binnenhouden.

Het 'laten inslapen', zoals Vertommen de moord op dat arme dier probeert te verdoezelen, wordt gelukkig niet in beeld gebracht. De duif ligt op zijn rug en in close-up wordt getoond hoe met een scalpel de borst wordt opengesneden. Wat er verder gebeurt, dringt niet meer tot me door. Mijn maag draait en ik voel letterlijk hoe het bloed uit mijn gezicht wegtrekt. Het volgende ogenblik kots ik de vloer onder. Waar Ellen met haar grote mond niet in geslaagd is, lukt mij met twee spontane gulpen: de les wordt stilgelegd. Met mijn hand voor mijn mond ren ik het klaslokaal uit terwijl de kreten van afgrijzen geleidelijk aan in gelach overgaan. Dat heb ik weer goed geregeld, denk ik ondanks mijn misselijkheid.